

El ximpanzè

Un relat de: [nadàlia](#)

Són tres quarts de tres de la matinada o de la nit. Ben bé fa dies que no sap el que és dormir. Tampoc cuida gaire els horaris, i, sort que al matí, en Carles, el seu veí del quart segona, li porta els fills i la filla a l'escola, atès que van al mateix col·legi d'educació primària. Així al matí és quan més bé dorm. Dorm, dormir s'ha convertit en un dels seus principals desigs, sinó el primer. Després d'aixecar la persiana per acabar de dir adéu als seus fills i a la seva filla i fer-los un petonet volador, al Carles també, perquè s'ho mereix tot, baixa de pressa la persiana i l'habitació es queda a les fosques i agafant-se fort, ben fort al coixí s'estira sobre el llençol blau marí i dorm. Desconnecta.

En Franzie no ho acaba d'entendre. Ell ja no té son. Acostuma a dormir cinc o sis cops al dia, i al vespre, a la nit és quan té més ganes de jugar. Abans jugava molt amb en David, també amb el gat d'angora de color gris perla i amb els dos pastors alemans que es passaven el dia al jardí. S'havia quedat sol, sense amics per jugar. No ho recorda bé, resta confós, sembla que tot va començar quan la Lídia va trobar el "xistu", el bell gat persa, penjat de cap per avall, lligat amb fil de pescar dins d'un armari. En Franzie només sabia jugar i ningú, hores d'ara, li havia ensenyat els límits dels jocs. Ell només era un ximpanzè, que s'agafava a les cordes i a les lianes i mai, fins llavors, no havia vist un gat.